

ה עם היהודי הוא עם עולם בעל זכרון היסטורי בן אלפי שנים. יתר על כן, הוא תמיד הצליח להנציח אירועים היסטוריים מרכזיים בעזרת פולחנים דתיים.

כשדוד בן-גוריון הופיע בפני ועדת האו"ם בעניין חלוקת ארץ ישראל בקיץ 1947 הוא אמר מילים אלה:

לפני כשלוש מאות שנה הפליגה לעולם החדש אניה ושמה "מייפלואאר". היה זה מאורע גדול בתולדות אנגליה ואמריקה. אבל תאב אני לדעת, אם יש אנגלי אחד, היודע בדיוק אימתי הפליגה אניה זאת. וכמה אמריקאים יודעים... כמה אנשים היו באותה אניה? ומה היה טיבו של הלחם שאכלו בצאתם?

והנה, לפני יותר משלושת אלפים ושלוש מאות שנה, לפני הפלגת ה"מייפלואאר", יצאו היהודים ממצרים. וכל יהודי בעולם — ואף באמריקה וברוסיה הסובייטית — יודע בדיוק באיזה יום יצאו: בחמישה-עשר בניסן. וכולם יודעים בדיוק איזה לחם אכלו היהודים: מצות. ועד היום הזה אוכלים יהודים בכל העולם כולו מצה זו בחמישה-עשר בניסן — באמריקה, ברוסיה ובארצות אחרות — ומספרים ביציאת מצרים והם [פותחים] בשני מאמרים: השתא עבדי, לשנה הבאה בני-חורין, השתא הכא, לשנה הבאה בירושלים, בציון, בארץ ישראל. כך טיבם של יהודים (דוד בן-גוריון, מתוך נאумו לפני ועדת החקירה, ספר המועדים, כרך ב': פסח, תל אביב, תשל"ג, עמ' 256).

כלומר, דוד בן-גוריון הדגיש שבחג הפסח אנו זוכרים את יציאת מצרים באמצעות מעשה דתי — סדר ליל פסח —